

denne Lejlighed, hvor vi drøftede Spørgsmaalet om en ny Postgaard i København. Naar blot enkelte topografiske Betegnelser blev forandrede, saa passede de Udtalelser ganske nøjagtigt, som han den Gang fremsatte. Den ærede Ordfører holdt den Gang paa — og ganske med Rette, jeg gav ham i alt Fald min Tilslutning —, at det var urigtigt, da man havde en velbeliggende Postgaard i Aalborg og en Postgaard, som ønskedes bibeholdt af alle interesserede, at lægge den ud i en Bygning, som tidligere havde været benyttet til Banegaard. Og det holdt han paa, skønt det vilde medføre en meget betydelig forøget Udgift, 50,000 Kr. nemlig. Den Gang fandt den ærede Ordfører det nødvendigt at tage et saadant Hensyn til Publikum, selv om det gik ud over Statskassen. Der var imidlertid slet ikke Tale om saa store Afstande. Jeg mindes, at det 10de kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen), der sikkert har et ret godt Kendskab til de lokale Forhold i Aalborg, udtalte, at det ikke var værd at tale om Afstanden, for den gamle Banegaard laa ikke mere end 4—5 Minutter fra Postgaarden, og da Aalborg ikke er nogen uhyre stor By, vilde det ikke komme til at spille nogen videre Rolle. I saa Henseende havde det ærede kongevalgte Medlem Ret, men ikke desmindre udtalte den ærede Ordfører, at man skulde bibeholde den Plads, hvorpaa den gamle Postgaard laa, til derpaa at opføre en ny Postgaard, og denne Udtalelse fandt Tilslutning her i Tinget. — Den ærede Ordfører anførte — om jeg saa maa sige til Skræk og Advarsel for ligesindede — et Eksempel fra Odense. Hans Udtalelser, der ere meget karakteristiske, maatte jeg maaske have Tilladelse til at oplæse nogle faa Ord af. Han siger: „Jeg skal minde om, at man i sin Tid i Odense anlagde et Postkontor néde ved Jernbanen, og desuden havde man et Indleveringskontor inde i Byen, men efterhaanden viste det sig ovre i Odense — som ganske vist er noget større end Aalborg, der jo dog er en By paa 32—33,000 Indvaanere —, at Indleveringskontoret inde i Byen fik et saa langt overvejende Arbejde fremfor Postkontoret ude ved Jernbanen, at man blev nødt til at forandre det hele og lægge Post- og Telegrafvæsenet ind i Byen“. Man skulde jo forsørge, at den ærede Ordfører nu kan mene, at noget lignende ikke kan komme til at foreligge i København, da man der, saa vidt jeg kan skønne, kun vil bibeholde Postgaarden paa Købmagergade i Form af Indleveringskontor. Thi det vil sikkert vise sig, at

det vil blive saa belemret, at man i Lighed med, hvad der skete i Odense, vilde komme til at gaa bort fra Kontorerne ude ved Banegaarden og atter lægge dem ind i Byen. Jeg kan ikke finde Spor af Overensstemmelse mellem den ærede Ordførers Stilling den Gang og nu, ihvorvel Forholdene ere nøjagtigt ens. Der er kun den Forskel, at i det ene Tilfælde drejer det sig om Aalborg, i det andet Tilfælde om København. — Jeg skal dog ikke forlænge Debatten herom, men atter henstille til det høje Ting at stemme for det af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Ordføreren (Rottbøll): Jeg skal kun sige om det Brev, der nu har været saa megen Tale om, og som er aftrykt i Betænkningen, at den Skildring af dets Fremkomst, som den højtærede Minister gav, er fuldstændig korrekt. Jeg fik det med et privat, meget privat Brev, der begyndte med: Kære Rottbøll osv., fra Ministeren; jeg oplæste det i Udvalget, og Udvalgets Medlemmer ønskede det trykt, hvad jeg ikke fandt nogen Grund til at modsætte mig, kunde maaske heller ikke modsætte mig. Og da det var trykt, og efterhaanden som vi talte om det, fordrede Mindretallet, at det ogsaa skulde trykkes i Betænkningen. Nu siger den ærede Ordfører for Mindretallet (Niels Rasmussen), at hvis det var sagt, at det var privat, saa havde man maaske ikke ønsket det trykt. Nej, det kan den ærede Ordfører ikke sige, for da Mindretallet forlangte, at det skulde trykkes op i Betænkningen, gjorde jeg Mindretallet opmærksom paa, at det var ganske privat, stilet til mig. Jeg oplæste et Brudstykke af det Brev, som fulgte med, og jeg henstillede, om man, da det var en saa privat Skrivelse, ikke vilde lade være at optage den i Betænkningen, men Mindretallet sagde: Nej. Det er fremhævet fra Mindretallets Side i Betænkningen et Par Steder, som om Flertallet var saa overordentlig umedgørligt. Det forekommer det mig ikke at Flertallet har været, derimod var Mindretallet paa et vist Stadium af Forhandlingerne ret umedgørligt. De sagde Nej til dette. — Desuden skal jeg anføre, som jeg sagde i min første Udtalelse, at Udvalgets Flertal havde skrevet, at man i Udvalget i det hele taget ønskede den gamle Postgaard, i alt Fald den Del, der havde historisk og arkitektonisk Interesse, bevaret. Det var Flertallet her paa det rene med, og man troede, at det var en Udtalelse, som hele Udvalget vilde slutte sig til.